

La M. somriu a la *webcam* i es recull un rínxol darrere l'orella, que se li torna a escórrer immediatament. Li agraden els seus cabells. Els té fins i suaus, del color de la palla seca, llargs i llisos. Es llepa els llavis. Voldria veure com queda la seva imatge... Com la veuen? Es fa una fotografia i la penja al mur. «Sexy entre reixes», la subtitula. Llavors s'hi repensa i esborra el text: massa pistes. Anota: «Sóc guapa però sóc tonta». Potser n'hauria de fer una cançó... però ara no té temps. És el seu primer permís en tres setmanes.

Quan torna a obrir el Hangouts, hi ha una cara que li fa ganyotes des de la pantalla, fa trompeta amb els llavis i li envia un petó.

—On eres?

Mira que és ximpleta! La cara li somriu i es passa la punta de la llengua per la vora de les dents de dalt. Per un moment només es veuen llengua, bombolletes de saliva i dents. Les té separades i menudes, com les d'un ratolí. Segur que l'hi han dit milers de vegades.

—Has fet fotos? —li pregunta la cara

—Fotos? —repeteix la M., estranyada mentre es recull els cabells en un nus que s'aguanta el temps just de fer-lo i deixar-lo anar—. Fotos de què?

—No et facis la despistada!

No havia pensat que li demanarien fotos...

—No, no ens en deixen fer —respon—. No hi ha mòbils.

—Ah, vaja... i com és... *allò*?

—No sé si t'ho vull explicar —vacil·la la M. explorant el Hangouts per veure qui més pot connectar a la conversa. Llavors li puja una mena d'escalfor ràpida i incontrolable fins a les galtes. Espero que no es noti, XD, espero que no es noti!

—Va, dona! —insisteix la cara de la pantalla—. És tan emocionant!

—Pesaaadaaaa! —respon la M., que en realitat s'està fent pregar.

Però alhora li costa parlar. Si obre boca li notarà els nervis, està quasi segura que quan provi de dir més de tres paraules seguides se li trencarà la veu. No vol que li vegi que està tensa perquè cap dels qui esperava trobar connectats no hi és. Traïdors, covards!

La M. es passa les mans pels cabells i se les deixa enllaçades darrere el coll. No pot triar: pot parlar amb *aquesta*... o amb *aquesta*. No n'hi ha més. I després ella ho explicarà a tothom de la manera que voldrà, XXXD. La ràbia que els seus millors amics no hi siguin li escanya les paraules abans de provar de dir-les i li crema la gola.

—On ets ara? —la cara—. T'has escapat? Tothom parla de tu.

Sí, ja s'ho imagina, però no li dirà res, i menys amb la veu trencada. No són pas tan amigues. Però no hi ha cap

altre quadret d'imatge activat. No hi són. Traïdors! El rostre de la pantalla es balanceja, ara torna a ser molt a prop de la càmera, com una careta de carnaval deslligada del cos, com un estel flotant en la tarda d'un estiu a la platja.

Se'n recorda, es passaven el dia corrent com bojós fins a perdre l'alè per la tira de sorra que es fon entre els penya-segats... Per un moment s'hi torna a trobar. Corren. Sap que quan arribaran a la caleta es rebotaran engrescats entre les onades que es trenquen fent dibuixos d'escumes i els estels s'entortolligaran i cauran a poc a poc sobre les mates dels margallons. Que felïços eren!

Què li ha passat?

La cara de la pantalla es mou com si l'aire la fes anar d'una banda a l'altra, els fils encallats en l'esclatxa d'una roca, allà on fan els nius els gavians argentats.

—Som amigues, oi? —insisteix la cara—. T'he dit que tothom parla de tu?

Ella estossega.

Es mor de ganes de dir-ho a algú, no s'imaginava que en tindria tantes ganes. Algú que ho sàpiga explicar bé perquè quan torni... perquè quan torni tothom l'estigui esperant com una heroïna. Com el que és. I en Gerard, que ho podria saber abans que cap altre, deu estar dormint. I la Maria. I la Genaba. I en Navi. Li fa ràbia. Quina poca paciència! Ja els va avisar que potser no podria connectar-se fins tard, que no tindria tot el temps del món, que si l'enxampaven... Per on començarà? S'arregla els cabells

que li queien per la cara, els tiba darrere les orelles i s'escura la gola.

La carota de la pantalla encara es mou. Com aquells estels de l'estiu.

I li torna a venir al cap el record dels gavians planant sobre les ones i xisclant amb aquells crits estridents que fan mal a les orelles, la sensació de la pell calenta de sorra i de sal, els primers petons, en Ricky, la música, el sol que es ponía, encès, darrere la silueta fosca dels margallons.

—D'acord! —diu finalment.

L'hi explicarà, així ella ho dirà a en Gerard i als altres, que s'arrencaran els cabells per no haver resistit desperts. Deuen ser... les tres de la matinada?

—Oh, oh, oh! —fa la veu.

—Escoltes o què?

Comença a estar molesta de tantes pallassades.

—Oh, vaja, m'han pescat, he de tallar!

El quadre de pantalla es tanca. Merda! Ara que s'hi havia decidit. Té quatre hores per trobar algú. Després li tornaran a prendre l'ordinador i el mòbil. No sap fins quan. Busca als xats. Cap dels seus contactes està actiu.

De sobte se'n recorda. Potser no és massa tard.

Busca una pàgina. Tecleja «Hell's Fire» i, quan li demana el *password*, torna a teclejar «Butterfly». I espera amb el pols accelerat que la pantalla s'il·lumini.

La mà se li'n va d'instint cap al calaix buscant la capsa de les pastilles. Tant de bo pogués relaxar-se, deixar-se anar flotant, no haver de patir per res ni pensar en coses desagra-

dables. Però al calaix només hi ha roba interior plegada i xocolatines. Res de pastilles, li van dir, t'hem de canviar la medicació.

Una dona prima de cabells ben negres, devia tenir l'edat de la mare, se la va mirar als ulls. A ella li rodava una mica el cap i li costava concentrar-se en el que li deien. Eren les nou del vespre, potser quarts de deu, havia estat tot el dia d'un despatx a l'altre, amb gent fent-li preguntes i omplint papers, desconeguts atabalant-la, estava cansada. Vaja, què caram t'has fotut?, va protestar la dona, tens els ulls com els d'un peix bullit! Potser no ho va dir així, amb aquestes paraules, però la seva veu era tan dura i desagradable com si ho hagués dit ben bé així. Res de pastilles. Demà et canviarem el tractament. La va empènyer cap a l'habitació i li va donar la bata.

Aquella bata grisa que els arribava des del coll fins a sota els genolls.

Aquella bata horrible que els convertia en cossos sense forma.

—I ara, a dormir. Demà al matí et dutxes si en tens ganes, et vesteixes i et poses la bata. I recull-te els cabells, que aquí no volem cabelleres esteses. Ja et vindran a buscar. Tens cinc minuts per ficar-te al llit.

Cinc minuts. Bah!

Però anava massa lenta com perquè cinc minuts fossin molt de temps.

Li costava fixar-se en el que li deien, les paraules li lliscaven per les orelles sense entrar-li en aquell foradet per on les coses s'arriben a fer comprensibles. S'hi havia anat acostumant per protegir-se. Tra-la-la-la-la-là, pensava cada vegada que els altres no paraven de dir-li coses desagradables, tra-la-la-la-la-là, estrenyia els llavis i hi pensava, i amb el cap portava el ritme. Era com si a dintre hi tingués una trompeta que la feia tornar sorda i així s'estalviava d'haver-los de sentir, i els altres es pensaven que deia que sí, que sí, que d'acord, que ja hi penso... però ella ni tan sols se'ls escoltava, només sentia el seu tra-la-la-la-la-là. Després, les pastilles la van ajudar perquè es pogués desconnectar amb més facilitat de les molèsties.

Se li havien quedat el mòbil i tot el que duia a la bossa. Aquí no ho necessites, li van dir. Només necessitava la bata. Va sentir com el pany de la porta es tancava per la part de fora i va deixar aquella bata plegada damunt del llit. Era estret i baix, s'hi va asseure i va notar que el matalàs era dur, però que el cul se li ensorrava i allà sota s'hi feia un clotet. Va tocar les flassades primes, el llençol aspre d'un blanc immaculat que feia olor de sabó de màquina. Les parets eren d'un verd clar d'escopinada, sense pòsters, sense miralls. Un caixó servia de tauleta de nit...

No era el que s'imaginava, però era la seva habitació.

I al final l'havien deixat tranquil·la.

Va entrar al lavabo petit: una dutxa sense cortina ni mampara, un lavabo minúscul, l'aixeta de rosca de l'any de la picor. No hi havia sinó una finestra alta amb el finestró tancat amb balda. Va provar d'enfilar-se a la pica del lavabo per

si hi arribava... volia veure si hi havia reixes... i aleshores va ser quan es va apagar el llum.

El canvi sobtat de la claror a la fosca més absoluta li va fer perdre l'equilibri i va caure, enlluernada, sense poder-se aferrar enlloc, com si l'estigués xuclant el forat negre d'un malson. Però va durar molt poc. Va anar a petar contra les rajoles i es va tòrcer un turmell mentre alguna cosa cantelluda se li clavava a l'espatlla, potser la porta. Feia un mal del dimoni. I va cridar. Va cridar una bona estona. O almenys li va semblar que cridava una bona estona, esperant que entrarien a mirar, cridava i cridava i no s'encenia el llum ni s'obria la porta. Quina mena de lloc era aquell? Quina mena de salvatges el governaven? Com és que no corrien a saber què li havia passat?

—Quin maaaaal! Auxiliiii! —repetia enrabiada, cada vegada més insegura.

No van venir.

Ningú.

Quan es va cansar de cridar, es va asseure a terra. Les rajoles tenien forma de rectangle i eren fredes i plenes d'esquerdes. A poc a poc es va anar arrossegant fins a la paret i, repenjant-s'hi, es va aixecar. El turmell li feia molt de mal i li bategava per dintre, notava que se li estava inflant. Li rodava el cap i sentia que amb el dolor li anava fugint aquella sensació d'ensopiment meravellós que li donaven les pastilles. Va estar a punt de tornar a demanar auxili, però aleshores va pensar

que no els donaria la satisfacció de fer-los llàstima o que se'n riguessin perquè havia caigut de la pica del lavabo. Quina caiguda més ridícula!

I va buscar l'interruptor del llum.

Havia de veure com tenia el turmell. L'espatlla també li feia molt de mal.

Va recórrer amb les mans tot l'entorn de la paret del lavabo i amunt i avall fins allà on li arribaven els braços i no va trobar l'interruptor. Va tocar la bombeta allargada de baixa intensitat, que encara era tèbia, per comprovar si s'encenia des d'algun mecanisme especial. Res. Mai no s'havia trobat amb una obscuritat tan completa. Sempre hi havia en alguna banda una mica de llum que retallava els contorns de les coses i li donava seguretat, tant si s'havia de moure per la casa com si es volia deixar anar cap al son a poc a poc, envoltada de fantasies.

Aquella foscor absoluta era tan irreal que estava a punt de tenir por.

Pensa, pensa, es va dir. Li costava no deixar-se anar.

Pensa i estaràs salvada, es repetia. T'has de moure!

Tenia el cap com un enorme sofà ple de coixins tous.

En entrar, li havia semblat que l'habitació era quadrada, no gaire gran, sense altres mobles que el llit, la caixa de fusta, un armari encastat i un parell de cadires. Va deixar enrere la porta del lavabo. Amb paciència i contenint les llàgrimes de dolor que li venien als ulls cada vegada que posava el peu a terra, va començar a recórrer les parets de l'habitació fins que es va entremancar amb una de les cadires i va tornar a caure enmig

d'un terrabastall espantós. Ara no es va fer més mal del que ja tenia. Però tampoc no va semblar que ningú s'adonés del soroll. De fora, només li arribava el silenci, que era tan espès o més que la foscor. Era un silenci tan compacte que li foradava les orelles i li engegava motors imaginaris al cervell.

Com pot ser que el silenci faci tant de soroll?

Es va convèncer que no podrien sentir-la, de la mateixa manera que ella tampoc no escoltava res que no fos el que passava dins de l'habitació. Així que els crits eren inútils. En descobrir-ho ni tan sols no va gemegar.

No em puc deixar guanyar per la por. Ara no, es va dir.

Va continuar la seva exploració sense saber quina part de les parets ja havia recorregut abans de caure i quina li faltava encara per resseguir. Va tornar a trobar els contorns de l'armari, les vores del llit. Hi va passar almenys tres vegades. No va ser fins molta estona més tard quan es va convèncer que si hi havia interruptors eren fora del seu abast i que no podria tornar a encendre el llum. Llavors es va arrossegar cap al llit, el va resseguir amb les mans i s'hi va ajeure sense despullar-se. I va començar a plorar en silenci, compadint-se del seu peu. Fins que va tornar a pensar que no els havia de donar el gust que la trobessin plorant i que el que ara tenia era precisament el que feia tant de temps que havia desitjat: un espai per a ella sola. Alliberar-se del control de la seva mare. Exactament això. No n'hi havia per plorar, sinó per riure.

I, de sobte, aquell espai negre i aquell silenci violent, el cos que li feia mal, els llençols rasposos d'un llit desconegut van ser el seu refugi, un territori nou per explorar. Només seu. La

mare devia estar patint, i aquesta seria la seva victòria i la seva venjança. Son pare també ho sabia. I els seus amics. I un estremiment de plaer visceral li va recórrer el cos adolorit.

La M. va començar a cantar fluixet, a portar el ritme amb els palmells de les mans contra les vores del llit. Li anava venint al cap la lletra de la cançó així que la pronunciava. A poc a poc, es va poder imaginar les nits dels dissabtes a la platja entre els *xiringuitos* dels turistes, la música del sintetitzador i en Maurici o la Isabel que cantaven, l'olor de la sal i de les pells calentes pel sol de tot el dia, de les fustes encerrades dels catamarans, de la cervesa i els cossos molt junts, com si l'estiu no s'hagués d'acabar mai. Tornava a viure el seu somni, les seves il·lusions que entre tots havien provat d'espatllar-li. Ella només havia provat de ser feliç.

No es va adonar que s'adormia.

El despatx és petit i confortable i el sol entra a raig per la finestra. La M. té mal de cap, està espessa i de mal humor, aquesta claror tan intensa l'enlluerna, però decanta una mica el coll i s'aguanta les ganes de tancar els ulls i passar de tot.

—Saps per què ets aquí? —li pregunta una dona que no havia vist mai.

La finestra, enorme, hauria de tenir reixes. Ara mateix, si agafés la cadira amb força i l'estavellés contra els vidres, podria saltar abans no provessin d'aturar-la. Es mira les mans i els peus. Li ha costat calçar-se la sabatilla esportiva,

té el turmell adolorit. Mentre la imatge dels vidres esmicolats i el salt al buit li balla pel cervell, nota els braços i les cames pesants, sense força per alçar la cadira i córrer el tros que hi ha entre ella i la finestra, poc més de dos metres. Es queda mirant-se les mans i a poc a poc s'humiteja els llavis ressecs amb la llengua, com si aquell desig irrefrenable de saltar no existís.

—Ho saps, per què ets aquí? —insisteix la dona.

—Perquè no estic bé? —pregunta amb la veu més desmaiada que troba.

—Exacte, aquí t'ajudarem.

—Sí —balbujeja.

No sap si s'ho creu, però li és igual. Mira a una banda i altra sense moure el cap, només els ulls, com si bellugar el coll li suposés un esforç massa gran que no té ganes d'intentar. Una tira de sol fa tremolar una cortina de partícules quasi invisibles davant dels marcs del que semblen diplomes penjats a la paret del fons. Se sent cansada i alhora lleugera, com aquests granets de pols que floten enmig de la llum. Voldria ser una engruna de pols, una llavor d'aquelles que tenen ales i l'aire s'emporta ben lluny de la planta on han nascut per començar una vida nova, per aferrar-se a la terra i a l'aigua on dotzenes d'altres llavors alades acaben d'arribar per fer-hi néixer les seves arrels minúscules... deixar-se endur per l'aventura del viatge, pel misteri del present que comença a córrer així que flotes lluny de la planta vella i seca d'on has sortit... flotar per ser lliure, ser lliure per deixar-se portar.

Sovint hi pensa. Flotar, fugir.